

4

Pitt se bez váhání vrhl do vody. Moře bylo teplé, voda průzračná, a když otevřel oči, spatřil potápějící se člun přímo pod sebou. Kopl nohama, aby se k němu přiblížil, ale nestačilo to. Zabral tedy ze všech sil pažemi, aby klesající plavidlo dohnal.

Člun se otočil špičkou dolů a jeho sestup se stále zrychloval. Pitt natáhl paže a chytil se lana vedoucího k zádi, které bylo pokryto malými disky. Přitáhl se za něj k zádi. Potom ručkoval po bočním zábradlí, minul malý naviják a konečně se ocitl až u kajuty.

Kolem se mezitím rozhostilo šero a teplota vody výrazně klesla. Pitt se zachvěl. Jako zkušený potápěč pohyboval čelistí dopředu a dozadu, aby ulevil uším od rostoucího tlaku. Spěchal, věděl, že vede marný boj proti mořské hlubině a nesmí ztratit ani vteřinu. Z rámu zavřených dveří kajuty vyvěral tenký řetízek malých bublinek a Pitt slyšel zevnitř tlumené údery. Protáhl celé tělo, popadl kliku oběma rukama a otočil ji. Klika se pohnula bez odporu, ale zato dveře se pootevřely jen o milimetry a vyšly z nich další bubliny. Štěrbinu vyplnilo světlo. Baterie člunu byly dosud funkční. Teď už údery nejen slyšel, ale i cítil. Žena na druhé straně zběsile kopala do dveří. Rozeznal dokonce jadrné zaklení, které mu napovědělo, že v kajutě musela zůstat vzduchová kapsa.

Ve stále tmavnoucím šeru Pitt uviděl, proč se dveře odmítají otevřít. Když se člun převrhl, zřejmě se mu promáčkla střecha i s částí dveřního rámu. Pitt do prohnutého místa udeřil dlaní, ale bylo to marné. Nebylo v jeho silách kov narovnat.

Jak klesali stále hlouběji, začaly ho bolet plíce. Měl jen posledních několik vteřin, aby našel řešení, a tak začal rázně jednat. Přitiskl se dolů k palubě a pustil kliku. Když jím proudící voda smýkla k zádi, natáhl levou paži. Narazila do navijáku a Pitt ho pevně uchopil oběma rukama. Už víceméně pouze po hmatu našel navinuté lano zakončené hákem, který byl připojený k příčce.

Nahmatal ovládání, stiskl tlačítko a zkrížil prsty. Naviják poháněný bateriemi se začal otáčet a lano v jeho ruce povolilo. Odtočil ho asi čtyři metry, potom se zapřel nohama o bok navijáku a natáhl se ke kajutě. Vratce se zachytil prsty za rám dveří, přitáhl se za něj vzhůru a omotal lano kolem kliky. Potom se pustil, sklouzl po laně zpátky k navijáku a udeřil do tlačítka navijení.

Cívka se otáčela rychle a volné lano se zkracovalo. Potom se naviják krátce zastavil a vzápětí se dveře kajuty vytrhly z rámu.

Pitt spatřil obdélník světla a nato se z otvoru vyvalila obří vzduchová bublina spolu s postavou ženy. Pak už byla zase tma. Pitt se co nejsilněji odrazil od paluby, a zatímco člun mizel pod ním v černém nenávratnu, plaval co nejrychleji vzhůru k hladině.

Teď když ho přestal zaměstnávat pokus o záchranu člověka, ucítil naplno zoufalou potřebu se nadechnout. Pomaličku vydechoval, aby ulevil tlaku, a přitom vši silou zabíral svaly celého těla. Když se kolem něj začalo rozjasňovat, spatřil nad sebou tu ženu. Pohybovala se strnule, sotva kopala nohama. Pitt nasměroval tělo k ní, cestou okolo jí provlékl ruku do podpaží a dál usilovně kopal k hladině.

Cítil, jak se voda otepluje, a nahoře už rozeznával stříbřité čerení hladiny. Jeho tělo už křičelo po vzduchu. S posledním mocným kopem rozrazil hladinu do jasného slunečního svitu a ženu vytáhl vedle sebe.

Nafukovací člun NUMA se pohupoval opodál. Giordino se naklonil přes bok, zachytil ženu a vytáhl ji do člunu. Pitt zatím šlapal vodu a popadal dech.

„Necelé tři minuty, jestli jsem dobře počítal,“ poznamenal Giordino, otočil se na Pitta a nabídl mu ruku.

Pitt se ještě několikrát zhluboka nadechl a chytil se kamarádovy ruky. „Kdysi jsem vydržel klidně i pět, ale ty časy už jsou asi dávno pryč.“ S funěním se vytáhl do člunu.

Dva mladí muži na přední lavici člunu vzali zachráněnou ženu mezi sebe. Pitt se posadil proti ní a žena k němu zvedla vyčerpaný pohled. Byla bledá a apatická. Teď poznal, že je to sportovně stavěná, asi pětatřicetiletá žena. Její tmavé vlasy rámovaly atraktivní obličej, jehož nejvýraznějším rysem byly krásné modré oči.